

[Vesterager.]
 imod, at Venstre vil være konservativt, det glæder mig tværtimod, hvis de vil være det i Alvor og Sandhed; men de maa ikke forlange, at vi skal følge dem, naar de bliver reaktionære, og jeg synes, at det i nogen Maade bliver reaktionært, naar man vil skruue Udviklingen tilbage til omkring 1791.

Efter disse faa indledende Bemærkninger skal jeg sige, at Lovforslaget jo er undergaaet en Del Forandringer i Udvalget. Det har bl. a. faaet Navneforandring, og nu fremtræder det som Forslag til en virkelig Seminarielov. Naar man saa vil se paa, hvad det er, der i særlig Grad har optaget Sindene og optager Sindene ogsaa i Dag, saa vil man f. Eks. i Venstrepressen se, at den stadig tilbagevendende Kredsen omkring Trekanten er i sit fulde Flor, og det har vi ikke det mindste imod; men naar man vil fremstille det, som om det var os, der nu havde svigtet, maa jeg bestemt tage Afstand fra det, thi det er aldeles ikke fra konservativ Side, man har skiftet Standpunkt i denne Sag gennem Aarene.

I et Venstreblad ser jeg, at det fremhæves, at Venstre har sagt til i Tide. Det er netop det, Venstre ikke har. Thi i den store Skolekommission af 1919 var det jo ikke saadan med Hensyn til de Spørgsmaal, som i særlig Grad skiller nu, at det Standpunkt, som jeg i Dag forfægter, var et Standpunkt, som blot blev hævdet fra konservativ Side, men det blev ogsaa forfægtet fra Venstres Side. Vi arbejdede sammen og var f. Eks. fuldt ud enige med Hensyn til Spørgsmaalet om den 4-aarige Uddannelse, og med Hensyn til Lovforslagets § 2 var der ikke den fjerneste Divergens indenfor Kommissionen; vi ønskede alle sammen, at Undervisningen paa Statsseminarierne skulde være vederlagsfri. Men det er selvfølgelig Spørgsmaal, som vi udmærket godt kunde have forhandlet om, det skal jeg ikke sige noget om, men saa burde Venstre være gaaet ind i en Forhandling, hvor man mærkede, at det virkelig var deres Alvor og Ønske at naa til et Resultat.

Spørgsmaalet om Tilsynet med Seminarierne og navnlig om Forbindelsen mellem Kirken og Skolen og det kirkelige

Tilsyn med Seminarierne er der ingen Grund til at strides om, da den højtærede Undervisningsminister straks ved første Behandling gjorde opmærksom paa, at det slet ikke var taget med i Lovforslaget. Derfor har vi fra konservativ Side ikke fundet nogen Grund til at tage det op til Drøftelse, og derfor har vi baade i Udvalget og her i Salen holdt det ganske udenfor Forhandlingerne. Der vil blive Anledning til at drøfte dette ved en anden Lejlighed. Dette Spørgsmaal var altsaa skaaret bort, og det synes jeg var klogt af den højtærede Undervisningsminister, for saa kunde dette Spørgsmaal altsaa ikke være nogen Hindring for at naa til en Løsning.

Den ærede Ordfører for Venstre var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Sprogundervisningen og hentydede til en Udtalelse, som jeg har været med til at fremkomme med i Betænkningen, vedrørende Sprogets Stilling ved Optagelsesprøven.

Jeg forstaar ærlig talt ikke, at en saa ubetydelig Sag skulde være en Hindring for Tilslutning fra Venstres Side. Jeg har Gang paa Gang fremhævet, at vi kunde ikke være bundet til Tøddel og Bogstav i denne Betænkning, og det er dog saadan, at naar man staar og prøver paa at komme til en Overenskomst mellem de forskellige Meninger og Afskygninger indenfor Folketinget, saa kan et enkelt Parti ikke forlange at kunne foreskrive alt og bestemme, hvordan det hele skal være.

Jeg mener, at der er vist os Konserverive store Hensyn og stor Imødekommenhed; det var jeg klar over allerede ved Lovforslagets Forelæggelse, og vi har yderligere stillet Ændringsforslag, som er blevet tiltraadt af Regeringspartierne og af den højtærede Undervisningsminister. Dernæst maa man ikke glemme, at under Forhandlingerne i den store Skolekommission opererede vi med to fremmede Sprog, medens vi nu kun opererer med eet fremmed Sprog.

Nu har Seminarierne ønsket, at der ved Optagelsesprøven ogsaa skal prøves i nogle Begyndelsesgrunde i det Sprog, som vedkommende ønsker at blive undervist i, og det er da en Selvfølge, at den Sæt-